

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ

ΔΕΝ είχα την τύχη να γνωρίσω νωρίτερα τον Μωρίς Ντεμπολλύ παρά μονάχα κατά το τέλος της ζωής του. Εκείνη την εποχή ήταν ένας παράδοξος γέρος που του άρεσε να περπατάει άργα στον κήπο της βίλλας του στηριζόμενος στο χοντρό του μπαστούνι. Ωστόσο παρ' όλες τις παραξενιές του και τις γκρίνιες του οι κάτοικοι του Μεντόν τον σεβόντουσαν και τον αγαπούσαν. Κάθε φορά δὲ που αὐτὸς ὁ ἀστὸς θὰ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του στοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ, ὄλοι τὸν ἔδειχναν διακριτικά και ψιθύριζαν:

— Νὰ ὁ κ. δήμαρχος!...

Και ἀποτραβιόντουσαν μ' εὐγένεια γιὰ νὰ τοῦ κάμουν τόπο νὰ περάση.

Ὁμολογῶ ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μοῦ εἶχε κινήσει ἐξαιρετικά τὸ ἐνδιαφέρον. Παρακάλεσα λοιπὸν ἕναν φίλο μου ἔμπορο τοῦ Μεντόν νὰ μοῦ τὸν συστήσῃ. Κι' ἐκεῖνος μὲ ὠδήγησε στὸ σπίτι τοῦ δημάρχου, μὲ γνώρισε μαζί του κι' ἔδωσε τίς καλύτερες συστάσεις στὴ γυναῖκα του. "Ἐτσι ἔγινε φίλος τοῦ σπιτιοῦ τους και συχνὰ περνοῦσα τὰ βράδια μου στὴ βίλλα τους. Ἡ συντροφιά τους, ἡ καλωσύνη τους, ἡ συμπεριφορά τους μὲ ξεκούραζε και μοῦ ἀνακούφιζε τὴν καρδιά ἀπὸ τίς καθημερινὲς στενοχώριες. Γι' αὐτὸ εἶχα ἀρχίσει νὰ τοὺς ἀγαπῶ και νὰ θεωρῶ τὴ συντροφιά τους γιὰ τὴν καλύτερη τοῦ κόσμου.

Μιά νύχτα, ὡστόσο, καθὼς καθόμαστε κάτω ἀπὸ τὴ σκιά ἑνὸς δέντρου, ὁ κ. Ντεμπολλύ, γοητευμένος ἀπὸ τὸ ὠμορφο φεγγάρι και τὴ δροσερὴ ἀνοιξιὰτικὴ νύχτα, θέλησε νὰ μὰς διηγηθῆ μιά ἀπὸ τίς ἐνδιαφέρουσες ἱστορίες του.

— Κάθε Σάββατο πρωτὶ, μὰς εἶπε, πῆγαινα στὸ δημαρχεῖο πάντα μ' ἕνα χτυποκάρδι. Ἦταν, βλέπετε, ἡ μέρα τῶν ἀδειῶν γάμου. Καὶ οἱ γάμοι γιὰ ἕναν δήμαρχο εἶνε, μὰ τὴν ἀλήθεια, τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον πρᾶγμα. Εκείνη μάλιστα τὴν ἐποχὴ γιὰ μένα ποὺ ἤμουν μόλις τριάντα χρονῶν κι' ἀρχίζα τότε νὰ ἐξασκῶ τὰ δημαρχιακά μου καθήκοντα ἦταν μιά μοναδικὴ ἀπόλαυσις. Κάθε γάμος ἦταν γιὰ μένα μιά μικρὴ γιορτὴ. Εὔρισκα ἄλλως τε τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ βγάλω ἕναν πνευματώδη λόγο, νὰ φωτογραφηθῶ μαζί μὲ τοὺς νεογυμφοὺς και καμμιά φορὰ νὰ κάνω βαρυσήμαντες δηλώσεις πρὸς τοὺς δημοσιογράφους, οἱ ὅποιοι — τί παράδοξο! — διαρκῶς τίς ἔγραφαν στὸ πίσω μέρος τῶν πακέτων τῶν τσιγάρων τους.

Καταλαβαίνετε λοιπὸν μὲ τί ἀνυπομονησία περίμενα ὅλη τὴ βδομάδα νὰ ἔρθῃ τὸ πρωτὶ τοῦ Σαββάτου. Εκείνη μάλιστα τὴν ἡμέρα περιποιόμουν ἐξαιρετικά τὸν ἑαυτὸ μου, ἤμουν φρεσκοσιδερωμένος και γυαλισμένος και, μὰ τὴν ἀλήθεια, στὴν ἡλικία τῶν τριάντα χρονῶν ἤμουν κι' ἀρκετὰ ὠμορφος. "Ἐτσι ἡ νύφες ποὺ πάντρευα, μὲ μεγάλη τους εὐχαρίστησι μοῦ προσέφεραν τὸ δροσερὸ μάγουλό τους γιὰ νὰ τὸ φιλήσω και νὰ τοὺς δώσω τὴν εὐχή μου κ' οἱ ἄντρες πάλι μὲ κύτταζαν μ' ἕνα βλέμμα συγκρατημένης ἡλίας.

Κάθε Σάββατο πρωτὶ εἶχα νὰ κάνω πάντα τρεῖς και τέσσερες γάμους γιὰτὶ ἔρχόντουσαν νὰ πάντρευτοῦν στὸ Μεντόν κι' ἀπὸ τ' ἄλλα γωριά. Αὐτὴ ἡ προτίμησις μὲ συγκινούσε και, μὰ τὴν ἀλήθεια, μ' ἐνθουσίαζε. "Ανοίγα λοιπὸν μὲ κέφι τὰ βιβλία μου, κατέγραφα τὰ ὀνόματά τους κ' ὕστερα μ' ἕνα χαμόγελο τοὺς ἔδινα τὴν

εὐχή μου.

Μιά μέρα, ὡστόσο, εἶχα πάρα πολλὴ δουλειά. Δέκα ζευγάρια, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, εἶχαν περάσει και εἶχαν ὑπογράψει. Ἐτοιμαζόμουν λοιπὸν νὰ φύγω νομίζοντας ὅτι εἶχα τελειώσει, ὅταν μὲ εἰδοποίησε ὁ κλητῆρας ὅτι στὸ διάδρομο περίμενε ἀκόμη μιά ὠμορφὴ νέα μὲ τὸν πατέρα της.

— Μὲ τὸν πατέρα της; ἀπόρησα ἐγὼ ἐκνευρισμένος. Μόνο μὲ τὸν πατέρα της!

Και ἔδωσα ἐντολὴ νὰ τὴν εἰσαγάγουν στὸ γραφεῖο μου. Ἡ νέα μπῆκε μέσα μὲ δειλὰ βήματα και μὲ χαμηλωμένο βλέμμα. Φαινόταν πολὺ κουρασμένη και τὰ μάτια της εἶχαν μιά φοβερὴ μελαγχολία. Δίπλα της στεκόταν ἕνας χοντρός ἄνθρωπος μὲ πυκνὰ φρύδια.

— Ὄνομα; ρώτησα ἐγὼ ἀδιάφορος.

— Μαρίζ Λερούα, μ' ἀπάντησε ἐκείνη.

— Κι' ἐσεῖς; εἶπα στὸν χοντρὸ κύριο.

— Ἀδόλφος Τριγκουλὲν, μοῦ δήλωσε.

— Καὶ τί θέλετε; ρώτησα περιέργως.

— Νὰ πάντρευτοῦμε.

Γύρισα και κύτταξα αὐτὸ τὸ ζευγάρι. Εκείνος ἦταν ἡλικίας πενήντα περίπου χρονῶν, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς θεόρατους μολοσσούς ποὺ εἶνε βάνουσοι και κτηνώδεις. Εκείνη μιά ἐξαιρετικὴ λεπτὴ ὠμορφιά, πάρα πολὺ νέα και πολὺ αἰσθηματικὴ.

— Θέλετε νὰ πάντρευτῆτε; ρώτησα πάλι, μὴ πιστεύοντας στ' αὐτιά μου.

— Καὶ βέβαια, μ' ἀπάντησε μὲ ἀπλότητα ὁ ἄντρας. "Ἀλλωστε κ' ἡ Μαρίζ δὲν ἔχει, καθὼς βλέπετε, καμμιά ἀντίρρηση.

Ἡ Μαρίζ ὁμως ἐξακολουθοῦσε νὰ σκύβῃ τὸ κεφάλι και νὰ μὴ μιλά. Κατάλαβα ὅτι ὑπῆρχε σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι μιά τραγωδία. Δὲν μοῦ ἦταν δυνατόν νὰ φαντασθῶ πῶς μιά τόσο νέα γυναῖκα ἔπαιρνε ἕνα τόσο ἡλικιωμένο και κτηνώδη ἄντρα. Καὶ γιὰ νὰ ἔχω ἀναπαυμένη τὴ συνείδησι

μου θέλησα νὰ ξεκαθαρίσω αὐτὴ τὴν ἱστορία. Παρακάλεσα λοιπὸν τὸν ἄντρα νὰ περιμένῃ λίγο στὸν διάδρομο κ' ὕστερα ρώτησα μὲ καλωσύνη τὴ νέα:

— Εἰλικρινὰ εἰσαστε ἀποφασισμένη νὰ πάντρευτῆτε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο; Δὲν σκέφτεσθε ὅτι ἔχει τριπλάσια χρόνια ἀπὸ σᾶς; Δὲν σκέφτεσθε ὅτι θὰ θυσιάσετε ἀδίκως τὴν νεότητά σας;

Ἡ γυναῖκα ἔπιασε μὲ τὰ χεῖρα τὸ κεφάλι της κι' ἀρχισε νὰ μονολογῆ σὰν τρελλὴ σὰν νὰ ἤθελε νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτὸς της:

— Καὶ ὁμως πρέπει! Καὶ ὁμως πρέπει νὰ γίνῃ ἄντρας μου!

— Ἀκοῦστε με καλά, ἐπέμεινα. Αὐτὸ δὲν ἤμπορεῖ νὰ γίνῃ. "Ἐχω τόσα χρόνια στὸ δημαρχιακὸ ἀξίωμα, ἔχω παντρεθῆ ἕνα πλῆθος ἀνθρώπων, μὰ κανένα ζευγάρι δὲν εἶχε αὐτὴ τὴ τρομαχτικὴ διαφορὰ ἡλικίας. Δὲν ἤμπορῶ λοιπὸν νὰ σᾶς κάνω δυστυχισμένη. Ὁ γάμος δὲν εἶνε μιά τρέλλα τῆς στιγμῆς. Χρειάζεται σκέψι και προσοχή γιὰτὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ πάρῃς μπορεῖ νὰ σοῦ καταστρέψῃ τὴ ζωὴ σου. Τί λόγους ἔχετε γιὰ νὰ θυσιάσετε τὰ πιὸ καλά χρόνια τῆς ζωῆς σας;

— Κύριε, μοῦ ἀπάντησε μὲ ὑπερηφάνεια ἡ νέα, αὐτὸ εἶνε μιά οἰκογενειακὴ ὑπόθεσις ποὺ δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἐνδιαφέρῃ.

— Κρίμα! ψιθύρισα μ' ἀπο-

"Ἦμουν φρεσκοσιδερωμένος και γυαλισμένος...

γοήτευσί. Παρεξηγήσατε τὸ σκοπὸ μου. Δὲν ἤθελα νὰ ἰκανοποιήσω τὴν περιέργειά μου, ἀλλὰ νὰ σᾶς βοηθήσω. Ἀφοῦ τὸ θέλετε ὅμως ἐγὼ δὲν ἐπιμένω.

Κι' ἔκανα νὰ χτυπήσω τὸ κουδοῦνι τοῦ γραφείου μου. Ἡ νέα ὥρμησε τότε βγάζοντας μιά ἀπελπισμένη κραυγὴ καὶ μοῦ ἄρπαξε τὸ χέρι.

— Σταθῆτε ἓνα λεπτό, μοῦ φώναξε. "Ἔστω, θὰ σᾶς ὁμολογήσω ὅλη τὴν ἀλήθεια, μὰ θέλω νὰ κρατήσετε μυστικά ὅσα θὰ μάθετε. Πρόκειται νὰ παντρευτῶ αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο παρὰ τὴ θέλησί μου. Εἶνε ἓνας ἀπαίσιος δανειστής τοῦ πατέρα μου. Τοῦ ἔδωσε ἓνα σωρὸ λεφτὰ καὶ τώρα τοῦ τὰ ζητάει κι' ἀπειλεῖ ὅτι θὰ τὸν βάλῃ στὴ φυλακὴ. Ἀναγκάστηκα νὰ πάω νὰ τὸν βρῶ καὶ νὰ τὸν καλοπιάσω. Φαινόταν ἀφηρημένος καὶ μὲ κύτταξε μ' ἓνα παράδοξο βλέμμα. Τέλος μοῦ δῆλωσε:

— "Ἄν δεχτῆς νὰ μὲ παντρευτῆς ξοφλάμε μὲ τὸν πατέρα σου. Ἄλλωστε ἔχω ἄρκετὰ γιὰ νὰ σὲ κάνω εὐτυχισμένη.

Κι' ἐγὼ δέχτηκα καὶ ἤρθαμε σὲ σᾶς γιὰ νὰ μᾶς παντρέψετε, χωρὶς νὰ ξέρῃ τίποτε ἢ οἰκογένειά μου.

Ἐκεῖνο τὸ καιρὸ, σᾶς εἶπα, ἤμουν πολὺ νέος. Μὲ παρέσυρε λοιπὸν ὁ ζωηρὸς χαρακτήρας μου κ' ἡ τόλμη μου. Ὅταν ἔμαθα τὴν ἱστορία τῆς νέας αὐτῆς κυριεύτηκα ἀπὸ ἓναν τρελλὸ θυμὸ γι' αὐτὸ τὸν κτηνάνθρωπο καὶ ξεχνώντας τὴ θέσι μου κι' ὅ,τι ἤμουν ξένος σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, τὸν φώναξα μέσα στὸ γραφεῖο μου καὶ τοῦ δῆλωσα:

— Πόσα σᾶς χρωστάει ὁ πατέρας τῆς νέας αὐτῆς;

Ἐκεῖνος τὰ ἔχασε, ἔγινε χλωμὸς καὶ τραύλισε:

— Δὲν σᾶς καταλαβαίνω...

— Θὰ μὲ καταλάβῃς ὅταν σὲ στείλω στὴ φυλακὴ, τοῦ φώναξα. Ἐμπρὸς, λέγε τί σοῦ χρωστάει.

— Δέκα χιλιάδες φράγκα, ψιθύρισε.

"Ἄνοιξα τὸ χρηματοκιβώτιό μου, πῆρα τὰ χαρτονομίσματα καὶ τοῦ τὰ πέταξα στὰ μοῦτρα.

— Νὰ μὴ σ' ἀντικρύσω πειὰ μπροστά μου, φώναξα, γιατί τότε θὰ σὲ στείλω ἐκεῖ πού σοῦ ταιριάζει.

Ὁ ἄντρας ἔφυγε τρομοκρατημένος. Ἐπειτα, ὅταν ἠσύχασα, γύρισα καὶ κύτταξα τὴ νέα πού εἶχε ζαρῶσει σὲ μιά γωνιά καὶ παρακολουθοῦσε κατάπληκτη αὐτὴ τὴ σκηνή. Καὶ τότε ἀντίκρυσά με μέσα στὰ μάτια τῆς νὰ καθρεφτίζεται μὰ ἀπέραντη εὐγνωμοσύνη, ὡστόσο ἔκανα ὅτι δὲν κατάλαβα.

— Μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε, δεσποινίς, τῆς εἶπα γλυκά.

— Καὶ τὰ χρήματα πού δώσατε πῶς θὰ σᾶς τὰ ξεπληρώσω; ρώτησε μ' ἓναν δειλὸ τρόμο. Εἴμαστε τόσο φτωχοί...

— Νὰ ἔρχεστε κάποτε στὸ γραφεῖο μου νὰ μοῦ λέτε μιά χαρούμενη καλημέρα, τῆς ἀπάντησα.

Κ' ἡ νέα ἔφυγε. Μὰ ἀπὸ τότε ἐρχόταν συχνὰ γιὰ νὰ μὲ εἶ. Μὲ βοηθοῦσε μάλιστα στὰ φιλανθρωπικὰ ἔργα μου κ' εἶχε ἀποκτήσει τὴ συμπάθεια ὅλου τοῦ Μεντόν.

— Καὶ τώρα πού βρίσκεται; ρώτησα ἐγὼ μὲ περιέργεια.

Ὁ γέρο δήμαρχος κύτταξε στὸ βάθος τῆς δεντροστοιχίας ἀπ' ὅπου ἐρχόταν νὰ μᾶς χαιρετήσῃ ἡ γυναίκα τοῦ κ' ἓνα χαμόγελο εὐτυχίας φώτισε τὸ ἤρεμο πρόσωπό του.

Μὰ ὅλοι εἶχαμε καταλάβει τί ἤθελε νὰ μᾶς πῆ μὲ τὴ σιωπὴ του καὶ τὸ χαμόγελό του ἐκεῖνο: Ἡ Μαριζ Λερουᾶ καὶ ἡ κ. Ντεμπολλὺ ἦσαν ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο.

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Ὁ δασοφύλαξ λέει σ' ἓναν κύριο πού ἐμπῆκε σ' ἓνα μέρος τοῦ δάσους περιφραγμένο:

— Μὲ συγχωρῆτε, κύριε, μήπως ἔχετε ἓνα μολύβι ἀπάτωσας;

— Μολύβι; ὄχι! ἀλλὰ ἔχω στυλογράφο.

— Ἀκόμη καλύτερα. Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ τὸν δανείσετε μιά στιγμὴ;

— Μὰ βέβαια... πολὺ εὐχαρίστως.

Ὁ δασοφύλαξ παίρνει τὸ στυλογράφο, γράφει σ' ἓνα χαρτὶ κάτι καὶ τὸν ξαναδίνει στὸν κύριο.

— Εἶσθε πολὺ ὑποχρεωτικὸς, τοῦ εἶπε, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ. Σᾶς τὸ ζήτησα γιὰ νὰ σᾶς κόψω πρωτόκολλο, γιατί εἶνε ἀπαγορευμένο ἐπὶ ποινῇ προστίμου νὰ μπαίνετε σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Πληρῶστε τώρα, κύριε.

Κόκκαλο ὁ κύριος.

Η ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» ἐξέδωκε μέχρι σήμερον χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του μίαν σειρὰν ἀριστουργηματικῶν μυθιστορημάτων.

Τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ δύνανται νὰ τὰ προμηθευθοῦν οἱ ἀναγνώσται μας ἀπευθυνόμενοι εἰς τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5β' (ἔναντι πλατείας Κλαυθμώνος), πρὸς 8 δραχ. ἕκαστον.

1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» τοῦ Ἀλφόνσου Κάρο.

2) «Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ)

3) «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ Ἀββά Πρεβό.

4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου.

5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ Μυσσέ.

6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς Ντελλύ.

7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τοῦ Ἀ. Δουμά (πατρός).

8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τῆς Ντελλύ.

9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ Δουμά (πατρός).

10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» τοῦ Ἐτεν σέλ.

11) «Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» τοῦ κόμητος

12) ντε Σεμουᾶ.

«Ἡ ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» τοῦ Ὀκτ. Φεγιέ.

13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβᾶλ.

14) «ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβᾶλ — Β' μέρος τοῦ «ΩΡΑΙΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» (μόλις ἐξεδόθη.) (Σελίδες 400. Δραχμαὶ 10).

Ἀπὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδονται εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας μὲ δραχμὰς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας, τὰ ἑξῆς βιβλία:

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ Ρ. Στήβενσον.

«Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» τῆς Σέλμας Λάγκερλεφ.

«Ἡ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» τοῦ Ερ. Μυρζέ.

«Ἡ ΣΟΝΙΑ» τῆς Γκρεβίλ.

Καὶ «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡ ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ Ἐντγαρ Πόε.

(Δύο τόμοι, ἕκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα:

«ἩΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

πού τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἐξοδα.

Εἰδοποιοῦνται ὅμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.